

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2009)

Prelat premišljuje o posvečujoči vrednosti dela ter v obdobju globalne krize v svojem pismu vabi, naj “prečistimo vero, povečamo upanje in izberemo ljubezen”.

31. Okt. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Jutri, 2. oktobra, se bomo zahvalili Gospodu za ponovno obletnico ustanovitve Opus Dei in štiri dni

kasneje, 6. oktobra, bo sedma obletnica kanonizacije našega ustanovitelja. Ko se bližata ta dva datuma, mislim, da je dobro, da premišljujemo s to *nadnaravno intuicijo* našega ustanovitelja, kakor jo je opredelil Janez Pavel II.[1]: posvečujoča vrednost običajnega dela sredi sveta, potreba po tem, da izkoristimo vsakdanje dogodke, da bi odgovorili na Gospodovo željo po trajnem srečanju, ki ga želi vzdrževati z vsakim od nas. Popolnoma razumljivo je, da je naš Oče postal “nor od ljubezni”, ko je v globino premišljeval besede, ki jih Bog izraža po preroku: *meus est tu* [2].

Vemo, da je delo, ta univerzalna in potrebna resničnost, ki spremlja človekovo bivanje na zemlji, sredstvo za to, da preskrbimo sebe in svojo družino, vez edinosti z drugimi ljudmi, priložnost za osebno izpopolnjevanje. **Za kristjana se ti**

pogledi povečajo in razširjajo. Delo je namreč sodelovanje pri stvariteljskem delu Boga, ki je ob stvarjenju človeka blagoslovil z besedami: *Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!* (1 Mz 1, 28). Še več, s tem, ko ga je sprejel Kristus, postane delo za nas odrešeno in odrešujoče. Ni samo okolje, v katerem človek živi, ampak sredstvo in pot k svetosti, posvetilna in posvečujoča naloga[3].

Janez Pavel II. je med kanonizacijo našega ustanovitelja živo izrazil ta nauk, ko je orisal pripoved o stvarjenju človeka: *Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval*[4]. “Prva Mojzesova knjiga,” je dejal sveti oče, “(...) nas spominja, da je Stvarnik zaupal zemljo človeku, da bi

jo 'obdeloval' in 'skrbel zanjo'.

Verniki, ki delujejo v raznovrstnih resničnostih tega sveta, prispevajo k uresničevanju tega univerzalnega Božjega projekta. Delo in katerakoli druga dejavnost, ki se izvaja s pomočjo milosti, se spreminja v sredstvo vsakodnevnega posvečevanja.” [5]

Že pri slovesnosti beatifikacije, 17. maja 1992, je potrdil, da je sveti Jožefmarija “neutrudno oznanjeval univerzalno poklicanost k svetosti in k apostolatu. Kristus,” je dodal papež, vsakogar kliče, naj se posvečuje v dejanskosti vsakdanjega življenja; zato je *delo tudi sredstvo osebnega posvečevanja in apostolata*, kadar živimo v enotnosti z Jezusom Kristusom, kajti Božji Sin se je s svojim učlovečenjem združil z vso človeško resničnostjo in z vsem stvarstvom.” [6]

Ponovno predlagati to poglavitno točko duha Opus Dei ni ponavljanje, saj se vedno lahko še bolj poglobimo v njegovo neizčrpno duhovno bogastvo ter jo bolj zvesto udejanjamo v praksi, pri čemer se lahko zanesemo na Božjo pomoč in na posredovanje našega Očeta. Kakor je pogosto zatrjeval sveti Jožefmarija, dokler bodo obstajali moški in ženske, ki opravljajo poklicno delo, bodo obstajali ljudje, ki bodo, vzpodbujeni od tega duha, pokazali svojim prijateljem in kolegom, da je krščansko popolnost, svetost, mogoče doseči preko posvečevanja poklicnega dela, s čimer sodelujemo z Bogom v izpopolnjevanju stvarstva in pomagamo Kristusu pri izvrševanju odrešenjskega dela.

Poslušajmo svetega Jožefmarija: Mi smo vsakdanji ljudje, običajni kristjani v krožečem hudourniku družbe, in Gospod nas hoče svete, apostolske prav sredi našega

poklicnega dela, tako da se posvečujemo v tem delu, da posvečujemo to delo in da drugim pomagamo, da se posvečujejo s tem delom. Prepričajte se, da vas Bog čaka v tem okolju s skrbnostjo Očeta, Prijatelja; in mislite na to, da z vašimi odgovorno izpolnjenimi poklicnimi opravili, poleg tega, da se ekonomsko vzdržujete, tudi najbolj neposredno služite razvoju družbe, lajšate bremena drugim in vzdržujete toliko socialnih storitev – na lokalnem in univerzalnem nivoju – za dobro bolj ranljivih posameznikov in ljudstev[7]. Bolj moramo misliti na ljudi okrog nas: ali delamo tako? Ali v nas prebudijo jasno apostolsko gorečnost? Poklicno delo in odnosi, ki izvirajo iz njega, ustvarjajo privilegiran prostor za izvrševanje skupnega duhovništva, prejetega pri krstu. Imejmo ga vedno pred očmi v teku duhovniškega leta.

Te besede našega Očeta močno odmevajo v naši sedanosti, zaznamovani z globoko ekonomsko krizo ter krizo na področju dela, ki je prizadela veliko držav. Hkrati nas spominjajo na instrumentalni značaj dela v vseh njegovih oblikah. Zato nas je učil tudi, da **zemeljske dobrine niso slabe, pokvarijo se, ko jih človek malikuje in pred temi maliki pokleka. Oplemenitijo se, ko jih uporabimo za dobro, za krščansko dejavnost pravičnosti in ljubezni. Ne moremo iskati ekonomskih dobrin, kot bi iskali zaklad; naš zaklad je tu (...); to je Kristus in v njem se morajo zbirati vse naše ljubezni, kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce (Mt 6, 21)**[8].

Če bi gledali na poklicne naloge, kot da so same sebi cilj in ne sredstvo za doseganje zadnjega cilja človekovega obstoja – združenja z Bogom in v Bogu z drugimi ljudmi –, bi mu

odvzeli bistvo njegove narave in izgubilo bi svojo najvišjo vrednost. Spremenilo bi se v dejavnost, zaprto pred transcendenco, kjer bi človek samega sebe nemudoma postavil na mesto Boga. Tako opravljeno delo ne bi moglo biti sredstvo za sodelovanje s Kristusom v odrešenijskem delu, ki ga je začel v Nazaretu kot mizar in ga dovršil na križu, ko je izročil svoje življenje za odrešenje ljudi.

Te misli je Benedikt XVI. pred nedavnim izpostavil v okrožnici *Caritas in veritate*, kjer je predstavil družbeni nauk Cerkve v aktualnem kontekstu globalizacije družbe. S tem, ko v aktualnih okoliščinah potrdi, da ***je poglavitni kapital, ki ga je treba zavarovati in mu povečati vrednost, človek, oseba v svoji celovitosti***[9], papež poudarja, kot je izrazil že Drugi vatikanski koncil, da je človek ***začetnik, središče in cilj vsega gospodarsko-socialnega življenja***[10]. S tem, da v

središče te razprave postavi človeško osebo, ustvarjeno po Božji podobi in sličnosti ter po Kristusu povzdignjeno v dostojanstvo božjega otroštva, se sveti oče odločno izreče proti determinizmu, ki stoji za mnogimi pojmovanji političnega, ekonomskega in družbenega življenja.

Hkrati papež poudarja spreminjajočo energijo družbe, ki s seboj prinaša uresničevanje pravilno razumljene svobode, torej svobode, ki je trdno zasidrana v resnici. Ko govori o razvoju ljudstev, piše: ***V resnici ustanove niso dovolj, kajti celostni človeški razvoj je predvsem poklicanost in zatorej dopušča, da vsi svobodno in solidarno sprejemajo odgovornost. Poleg tega takšen razvoj zahteva presežni pogled na človeka, potrebuje Boga: brez njega razvoj zanikamo ali pa ga izročamo le v roke človeka, ki ga prevzame***

domišljavost samoodrešitve, zato se zateka k spodbujanju razvoja, ki razčlovečuje[11].

V obdobju krize, kakršna je sedanja, s posledicami, ki neposredno prizadenejo toliko ljudi, bi se lahko pojavila dvojna nevarnost: na eni strani naivno zaupanje, da bodo tehnične rešitve opravile z vsemi problemi, in na drugi strani prepuščanje pesimizmu ali vdajanju v usodo, kakor da bi bilo vse to neizogibno, pač posledica določenih zakonov ekonomije, katerim se ni možno izogniti.

Obe, prva in druga drža, se izkažeta za lažni in nevarni. Človek vere mora izkoristiti to situacijo za osebno izboljšanje svojega življenja kreposti, tako da skrbno pazi na duha nenavezanosti, na čistost namena, na odpoved nepotrebnim dobrinam in na toliko drugih podrobnosti. Po drugi strani ve, da smo v vsakem

trenutku v rokah našega Očeta Boga; in če Božja previdnost dopušča te težave, je to zato, da bi iz slabega dobili dobro: Bog piše naravnost, čeprav so črte skrivljene. Čas, v katerem živimo, je ugoden za to, da prečistimo vero, povečamo upanje in izberemo ljubezen ter da opravljamo svoje delo, katero koli že je, strokovno, s čistim namenom, tako da izročamo vse, da bi se v družbi ustvaril resničen čut za odgovornost in solidarnost. Ali molimo, da bi se razrešil velik problem brezposelnosti?

Po drugi strani težke okoliščine pripomorejo k temu, da pridejo na dan v notranjosti vsakega človeka skrita sredstva. Eno od najpomembnejših priporočil zadnje okrožnice se konkretizira v pozivu k prečiščenju odnosov stroge pravičnosti z ljubeznijo do bližnjega, ne da bi medsebojno ločevali izvrševanje teh dveh kreposti. Veliki

izziv tega obdobja je, pravi papež, da moramo ***ssvojo miselnostjo in ravnanjem (...) pokazati, da tradicionalnih družbenih in etičnih načel, kot so preglednost, poštenost in odgovornost, ne bomo zanemarili ali skrčili, in da bomo v trgovinskih odnosih kot izraz bratstva ohranili načela zastonjskosti in logiko daru ter pri njih vztrajali. To je zahteva današnjega človeka, pa tudi zahteva samega smisla gospodarstva. Gre za zahtevo, ki izhaja hkrati iz ljubezni in resnice***[12].

Spominjam se nauka, ki ga je širil sveti Jožefmarija v svojih spisih in v svojih srečanjih z zelo različnimi ljudmi. V neki pridigi je namenil naslednje besede najrazličnejšim ljudem, ki so ga poslušali:
Prepričajte se, da zgolj s pravičnostjo ne boste nikoli rešili velikih problemov človeštva.

Kadar se vrši zgolj pravičnost, se ne čudite, če bodo ljudje prizadeti: dostojanstvo človeka, ki je Božji otrok, zahteva veliko več. Ljubezen mora biti znotraj in ob strani, ker vse omehča, naredi božje: *Bog je ljubezen* (1 Jn 4, 16). Vedno moramo delovati zaradi Božje ljubezni, zaradi katere je lažje ljubiti bližnjega, ki očiščuje ter povzdigne zemeljske ljubezni[13].

In ob neki drugi priložnosti, kot odgovor na vprašanje glede prve kreposti, ki bi jo moral razvijati podjetnik, je bil njegov takojšnji odgovor naslednji: **Ljubezen, kajti zgolj s pravičnostjo se nikamor ne pride (...). Vedno pravično ravnaj z ljudmi in malce se prepusti srcu (...). Preko svojega dela naredi za druge tisto, kar lahko narediš. In skupaj s pravičnostjo živi ljubezen. Pravičnost sama je nekaj brezdušnega; veliko prostora je še nezapolnjenega[14].**

Velika ljubezen do resnice, ki jo vedno oblikuje ljubezen, je skupaj z lastno poklicno usposobljenostjo vsakega posameznika krščansko orožje za učinkovito sodelovanje pri reševanju družbenih problemov.

Morate delati *nadnaravno* tisto, kar delate *naravno*, je svetoval sveti Jožefmarija; **in potem** – je poudaril – **ponesti to gorečnost ljubezni, bratstva, razumevanja, krščanskega duha vsem ljudstvom na zemlji**[15]. Svaril je pred nauki, ki ponujajo lažne – materialistične – rešitve za družbene probleme: **da bi rešili vsa nesoglasja med ljudmi, sta nam dovolj krščanska pravičnost in ljubezen**[16].

Ta razmišljanja ne izvzamejo kristjanov, posebno tistih, ki zavzemajo odgovorne položaje v javnem življenju ali v družbi, iz prizadevanja za dobro poznavanje zakonov ekonomije. ***Ljubezen ne izključuje znanja***, pravi Benedikt

XVI., saj ga celo zahteva, pospešuje in od znotraj poživlja. Znanje ni nikoli zgolj plod inteligence, razmišljanja. Lahko ga seveda zožimo na račun in na poskus, a če naj bo modrost, sposobna usmerjati človeka k luči prvega načela in zadnjega smotra, mora biti 'začinjeno' s 'soljo' ljubezni. Delo brez znanja je slepo, znanje brez ljubezni pa jalovo. Kajti “kogar navdaja resnična ljubezen do bližnjega, ta je zmožnejši kakor kdor koli, da odkriva vzroke revščine, da najde pripomočke za njeno odpravljanje in zmago nad njo.” (Pavel VI., okrožnica O delu za razvoj narodov, 75)[17].

Poskušajmo globlje razumeti te nauke cerkvenega učiteljstva, jih razširjati in pustiti, da globoko prodrejo v našo zavest in v naše vsakdanje delovanje.

Kot vedno vas spominjam, da ostanite tesno združeni z mojimi nameni. In seveda je na prvem mestu vedno molitev za papeža in njegove sodelavce. Razen tega se ta mesec v Rimu odvija posebno srečanje škofovske sinode, posvečene afriškemu kontinentu. Obračajmo se od sedaj naprej k Svetemu Duhu in k posredovanju svetega Jožefmarija, da bi Gospod razsvetlil škofove, ki se bodo sestali s papežem, in da bi temu zboru podelil veliko duhovnih sadov.

Tu so še druge obletnice iz zgodovine Dela, ki jih ne bom omenjal. Vendar pa čutim, da je nujno, da v vseh raste želja po tem, da bi spoznali različne etape **življenja svetega Jožefmarija**: njegova prefinjenost pri negovanju tega, kar so nebesa položila v njegove roke, ga je vzpodbujala, da je bil zvesti Božji služabnik, služabnik Cerkve s tem *delčkom*, Opus Dei, služabnik svojih hčera in sinov in vseh ljudi, tudi tistih, ki ga niso

razumeli. Zelo pomembno je, da sledimo njegovim korakom.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2009

[1] Prim. Janez Pavel II., Homilija ob beatifikaciji ustanovitelja Opus Dei, 17.5.1992.

[2] *Iz* 43, 1.

[3] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 47.

[4] *1 Mz* 2, 15.

[5] Janez Pavel II., Homilija ob kanonizaciji ustanovitelja Opus Dei, 6.10.2002.

[6] Janez Pavel II., Homilija ob beatifikaciji ustanovitelja Opus Dei, 17.5.1992.

[7] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 120.

[8] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 35.

[9] Benedikt XVI., okrožnica *Ljubezen v resnici*, 29.6.2009, št. 25

[10] *Prav tam*. Prim. pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, št. 63.

[11] Benedikt XVI., okrožnica *Ljubezen v resnici*, 29.6.2009, št. 11.

[12] *Prav tam*, št. 36.

[13] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 172.

[14] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 27.11.1972.

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 2.6.1974.

[16] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 14.4.1974.

[17] Benedikt XVI., okrožnica *Ljubezen v resnici*, 29.6.2009, št. 30.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
oktober-2009/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-oktober-2009/) (15. Mar. 2026)